

тѣзи мои думи и не отведнѣжъ се подчиниха на моето исканье. Най послѣ полека лека тѣ навикнаха и начинаха да оставатъ на своитѣ кровати; но подъ тѣзи послѣднитѣ, като въ салаши, живѣеха по нѣкои отъ родственицитѣ на раненитѣ, и ние ги търпѣхме отъ състраданье. При всичко това постоянно дохождаше на нови ранени принуждаваше ме да изгонвамъ малко-по-малко оздравелитѣ, защото наскоро по причина че нѣмахме мѣсто, трѣбваше да туряме и на земята болни. Скоро се препълни болницата, и градския съвѣтъ ни отстъпи и другъ домъ за болница, който такожде принадлежеше на женското училище; но слѣдъ два-три дни и този домъ се напълни. Тогасъ начинахме да изваждаме легко-раненитѣ, които свободно можеха да вървитъ, на имъ казахме да дохаждатъ за да имъ се вързватъ ранитѣ и да си получватъ обѣдътъ. И така благодарение на моитѣ добри помощници, болницата добръ се нареди; тя стана истинско благодѣяние на безкѣшнитѣ, ранени и гладни бѣжанци, които постепенно дохождаха при насъ отъ другата страна на Балканътъ.

Въ военната болница по това врѣме бѣше тишина, понеже също таквасъ тишина владѣеше и на Шипченскитѣ височини. Болнитѣ и раненитѣ, що се намѣрваха въ нея, бѣха малцина останали и лѣкаритѣ не само че нѣмаха пужда отъ моята помощъ, но даже дохождаха да ми помагатъ, което вършеха съ добра воля, и никога се не отказваха, нито денъ нито нощъ, когато се е случило да ги повикамъ.

Като не посѣщавахъ военната болница, азъ жертвовахъ всичкото си врѣме на българската бол-